



plus

charlie human: apokalypsa na počkání

*„Jako by se Neil Gaiman zkrížil
s Quentinem Tarantinem!“*

Přeložil Vít Bezdíček

Apokalypsa na počkání

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz



Charlie Human
Apokalypsa na počkání – e-kniha
Copyright © Albatros Media a.s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA a.s.

:apokalypsa na počkání

crack up / 5



charlie human: apokalypsa na počkání

Přeložil Vít Bezdíček

Copyright © Charlie Human, 2013

Translation © Vít Bezdíček, 2016

Cover Illustration © Joey Hi-Fi, 2013

ISBN 978-80-259-0522-7

Pro Georgii a Chloé

Když zjistíte, že jste sériový vrah, honí se vám hlavou všelijaké otázky. „Jsem horší než Ted Bundy?“ je jedna. „Natočí o mně televizní pořad?“ je druhá. Ale jinak vám celou šířku duševního pásma zabírá staré dobré kdo, co, kdy a proč. Takže tady to máte:

Jmenuju se Baxter Zevcenko. Je mi šestnáct let. Chodím na střední školu Westridge v Kapském Městě a nemám žádné kamarády. Zabíjel jsem. Zabil jsem spoustu lidí. Brutálně. Aspoň říkali, že to byli lidi. Mně připadali spíš jako obludy. Nebudu vás otravovat podrobnostma. Jestli vás to zajímá, najdete si to na internetu.

Lidi říkají, že jsem netvor, ale to není pravda. Viděl jsem věci. Viděl jsem, jak velký africký Kudlančí bůh bojuje s bytostí z prvotních hlubin, po miliardy let, než Kudlanka nakonec svrhla svíjející se bytost z nebes do nejhlubší propasti. Viděl jsem minulost objektivem Oka a nebyl to obrázek ve vkusných sépiových tónech. Byl vyleptaný krví a smrtí a zastřený závojem slz. Viděl jsem, jak se pod městem potí, chrochtá, krákorá, škrábe, krvácí a kňučí opeřená, šupinatá propast s drápama, a věřte mi, nebylo to hezký...

„Baxtere,“ přeruší mě můj psychiatr, „myslel jsem, že jsme se shodli, že tyto bludy jsou kontraproduktivní.“

Nadechnu se a vypudím ty představy z mysli. „Na ničem z toho nezáleží. Není žádná Kudlanka, ani žádná temná, prastará bytost. Není žádný zbraňový chemik, žádný lovec lidí a žádná přítelkyně, kterou musím zachránit. Jsem jenom já a jsem nemocný. Koneckonců všichni jsme jen oběti svého vnímání, mladej. Doufám, že ti to je jasný.“

„Dobře,“ řekne můj psychiatr a vypne kameru. „Myslím, že děláš pokroky.“

1

Gumy a finty

„Charlie, Delta, Devítka, souhlas,“ zavrčí Rafe do svojí vysílačky. Za deset minut musím vyrazit do školy. Rodiče mě nutí chodit pěšky, i když prší. A teď prší. Vysílačka syčí, praská a mlaská jako soundtrack k hororu o démonem posedlém počítači, co považuje lidstvo za nižší formu inteligence, kterou je nutno eliminovat.

Ležím v obýváku na huňatém, tmavě oranžovém koberci, který je tak starý, že už byl retro dvakrát. Rafe, můj o dva roky starší bratr, má vysílačku strategicky umístěnou na malém kulatém skleněném stolku vedle televize. Strategicky, protože Rafe je Mistr Sun v lezení na nervy a vysílačka na skle rachtá a vyluzuje dokonalou frekvenci smrti mozku. Odhrnu si dlouhou ofinu z brýlí a zabodnu se mu pohledem zezadu do lebky.

„Ztlum to,“ povídám. Otočí svou rozsuchanou zrzavou palici a zírá na mě vševědoucím okem. Cítím, jak se ve mně vzdouvá vztek jako temná vlna.

Vševědoucí oko je zbraň, která se v naší rodině předává z generace na generaci. Děda z otcovy strany ho má.

Myslím, že právě to nejspíš dohnalo babičku k alkoholismu a závislosti na sexu, než se napravila, rozvedla se s dědou a dala se k rasistické komunitě v Severním Kapsku. Kvůli tomu a taky proto, že si děda myslí, že po něm jdou obří vrány, které dokážou měnit podobu.

Oko v naší rodině přeskočilo generaci a teď ho má Rafe, nejstarší syn. Jedním pohledem vás prosvítí jako rentgenem a odhalí vaše nejzranitelnější místa, vaše nejcitlivější tajemství.

Rafe si mě nevšímá a otevře jednu z těch svých pitočných knížek o jihoafrické historii. Většina lidí, co relaxují v nižších pásmech autistického spektra, prý má nějakou svou posedlost. U Rafea je to dějepis Jižní Afriky. Má knihovnu plnou knih, do kterých pořád civí, jako by se snažil najít nějaký vzorec v krvi nasáklé tapiserii odkazu naší koloniální minulosti. Je fakt divnej. Jako by nestačilo, že mi jeho pokrivená mysl otravuje život, když jsem vzhůru, teď mi jeho divná posedlost volskými spřeženími a Búry ještě leze do snů.

Obrátí se ke mně, otevře knihu na dvoustránkové ilustraci nějaké dávno zapomenuté bitvy Búrů s Angličany a tvrdošijně do ní píchá prstem, jako by učil opici číst. Je to, jako když zamáváte kojencem před pitbulem. Nemůžu si pomoct. Ta temná vlna se přese mě převalí. Zavyju vzteky, zvednu se z podlahy a skočím Rafeovi na záda, nasadím mu kravatu a povalím ho na zem.

Ze zkušenosti vím, že mám jen pár vteřin na to, abych ho co nejvíc zvalchoval, než nás matka přijde roztrhnout. Vyju a syčím vzteky, mlátím ho pěstma do ledvin a on se zuřivě brání. Není to dost, ale aspoň něco. Na schodech zadupou matčiny kroky. Pustíme se a já dobromyslně poplácám Rafea po zádech.

„Práli jsme se jen tak ze srandy, mami,“ řeknu, když vejde do obýváku.

„Baxtere, co to s tebou sakra je?“ zeptá se a pohledem jako břitva mi krájí obličej na plátky. Zjevně se nenechala oblafnout starým trikem, že se pereme jen ze srandy.

„To oko...“ vyhrknu.

„Prokrista, je ti šestnáct,“ řekne. „Dovolovat si na Rafea, to dělá hodný bratr?“

Je to řečnická otázka, ale stejně si neodpustím, abych jí nevytknul mylnou domněnku, že chci být hodný bratr. Zapůsobí to stejně, jako byste hráli „Number of the Beast“ od Iron Maiden v nedělní škole.

Jádro problému je v tom, že Rafe je opožděný a chodí do zvláštní školy, a proto je osvobozen od nudných povinností, jako je myšlení a zodpovědnost za své činy.

„Nedovoloval jsem si...“ spustím.

„Nemůže si pomoci,“ stroze zašeptá.

Je to na betla a já vím, kdy to položit. Budeme se s matkou muset shodnout, že ohledně Rafeových kognitivních schopností se neshodneme. Ona si myslí, že Rafe je superdebilek, co si vůbec neuvědomuje podráždění, které na mě směřuje jako laserový paprsek. Já to vidím jinak. Může si pomoci. Jenomže jediný smysl jeho existence na téhle zemi je dohánět mě k šílenství.

„Omluvu. Šup,“ říká matka a povytáhne své tenké obočí.

Oba zamumláme „promiň“ a lekle si podáme ruku. Otočím se, seberu svou tašku a vyjdu ven do deště. Matčinu nabídku deštníku ignoruju.

Plahočím se slejvákem. Není to fér. Rafe je prokletí mého života. Skoro nemluví, a když, tak pořád jen o búrských generálech, anglických koncentračních táborech a sanské mytologii. (Pokud to můžu posoudit, jejich myto-

logie se drží zlatého pravidla náboženské praxe v tom, že je naprosto šílená. Kudlančí bůh se zamiloval do antilopy a pak stvořil Měsíc a hromadu divných oblud, protože je přece bůh, co umí měnit podoby, tak coby ne? To je přece naprosto normální.) Přál bych si, aby ho rodiče prostě nacpali práškama. Ale život není fér. Je to jako oslava dětských narozenin, kdy máma zašvindluje hru s dárkama, aby vyhrálo její oblíbené dítě.

Pamatuju si, jak to funguje. Vyhrávají blondaté dětičky s andělskými tvářičkami a myšlením jako internet přes telefonní linku (zzrrgggkkkkk ííííí zrggk-kkk). Jako dítě jsem byl na stovkách oslav a nikdy jsem nevyhrál. Je to statisticky nepravděpodobné a jenom to poukazuje na fakt, že žádná z těch matek mě neměla v lásce.

Protože jsem byl jedno z těch dětí, které ostatní rozbrečí. Je to dar od přírody, který jsem prostě musel uplatňovat. Ale jestli matky mají něco rády, tak je to Josh Groban a děcka, co neřvou, a jelikož Josh vydává novou desku jen jednou za pár let, matky se většinou soustředí na to, aby děcka neřvaly.

Obloha je šedivá skoro jako plíce kuřáka, který vytáhne dvě krabky denně. Dostanu z toho chuť na cigáro. Odbočím z rušné hlavní ulice a jdu do podchodu u nádraží, olezlé utajené jeskyně, kde se scházíme s mou holkou Esmé a vyměňujeme si kouř a sliny, než začne škola.

Podchod se vine pod tratí jako špinavé katakomby, změl graffiti jako pestrobarevné kosti draků pohřbených ve zdech. Zacloním cigaretu dlaněmi, zapálím si, opřu se o stěnu a dívám se, jak se kouř kroutí a svíjí jako dvě zápasící obří bytosti. Očima bloudím po protější stěně a sleduju čmáranice a tagy, které tam zanechala školou povinná populace, která tunelem denně prochází.

Rozeznávám Čichačův tag, stylizovanou plechovku spreje a vedle ní načmárané zářivě modré „Č“. Některé jeho věci podél trati jsou vlastně docela krásné, takovým ujetým, halucinačním způsobem. Kámoši se s writerama jen proto, že mu poskytují stálý přísun aerosolu, ale vlastně mu to docela jde.

Vedle kresby přeškrtnutého ptáka je tlustým černým fixem napsáno „Kuřba od Tammy Laubscherový stojí za prd“. Podle všeho, co jsem slyšel, je to tvrzení naprosto přesné; její křivé zuby jí nějak kazí oralistickou kariéru. Vedle toho stojí červenou barvou „Jestli si chceš užít, zavolej slečně Jonesové. 076 924 8724“. Naše učitelka zeměpisu si to evidentně rozházela s nějakým writerem. Můžu potvrdit, že to je opravdu její číslo.

Mou pozornost zaujme malá barevná věc. Naběhlé rudé oko, ze kterého jako hnis kape žlutá barva. Pod ním jsou naškrábaná čtyři děsivá slova: „Baxter Zevcenko je vrah.“ Po zádech mi přeběhne mráz. Doprdle. Kyle musel někomu říct o mých snech. Zachovávaní mlčenlivosti mezi nejlepšima kámošema se už asi nenosí.

Pořád si jasně pamatuju včerejší výlet do chaotického, nesmyslného světa mých snů. V lese to vonělo tmavým, vlhkým mechem a borovice se kývaly ve větru jako kněží nějakého starobylého, zapomenutého náboženství. Nad hlavou mi visel měsíc jako zlověstný stříbrný srp a všude bylo ticho.

Jel jsem na svém BMX, švihal si to kupředu a poslouchal, jak pneumatiky chřestí po borovicovém jehličí. A pak jsem ji před sebou uviděl. Obrovská kudlanka se smaragdovými zády se elegantně, opile kývala ve větru, jako by cvičila taiči. Sklonila svou obrovitou hlavu ve tvaru obrácené pyramidy, její průsvitná, třpytivá křídla se roztáhla,

když začala tančit, komická a strašná zároveň. Otočila hlavu a dívala se na mě vševědoucím okem, ale byla děsivá jako Sauron se zánětem spojivek. Do mozku mi z toho oka kapala krev a oheň. Snažil jsem se uniknout, ale to oko se mi vpálilo do čela.

Potom jsem viděl už jenom povozy hořící do noci a masakrované lidi. Tyhle sny vždycky končí tím, jak masakrujou lidi. Jako by můj spící mozek byl pořád na History Channel. Kdyby všechny ty historické rekonstrukce režíroval Quentin Tarantino.

„Ahoj.“ Důvěrně známý chraplák mě vytrhne ze snových vzpomínek. Esmé zvolna projde podchodem a opře se o zeď vedle mě. Má rozcuchané krátké tmavé vlasy a jeden dlouhý pramen splývá přes vysedlou lícní kost jejího rošťáckého obličej. Zelené oči má obtažené tmavými stíny, které jí donutí smýt, hned jak vkročí do školy. Voní kouřem a jasmínovým parfémem.

Vytáhne cigaretu z krabičky, kterou držím v ruce, a nakloní se ke mně, abych jí připálil. Vlasy jí spadnou do tváře a já vzdoruju pokušení je odhrnout. Kombinace světla v podchodu, její vůně a její blízkosti se mnou dělá věci. Čas se smrští do jediného bodu. Mám divný pocit v hrudníku a nedokážu přemýšlet.

„Někdo zavraždil Jody Fullerovou,“ řekne věčně. „Na hoře.“

„Doprdele,“ řeknu. Chlad se vrátí, klouže mi krkem jako zkažená ústřice. Jody Fullerová byla o rok starší než já, ale jednou jsem se s ní líbal. Pamatuju si, že chutnala po mléku a mátě.

„Je to divný,“ říká Esmé. „Jak jsem tu krávu nesnášela, tak teď mi najednou schází.“

„No jo,“ řeknu.

Potichu kouříme, pak cvrnkne vajgl do kanálu, odlepí se od zdi, nakloní se ke mně a mázne mi vlhkou pusou na rty.

„Najdi si mě pak online,“ řekne a odchází, světlo proudí cí vchodem rámuje její postavu jako ikonu. Chvilí zůstanu ve ztichlém podchodu. Ten polibek vymazal už skoro zkažený den z paměti. Rychle dokouřím zbytek cigarety, seberu se a vyjdu do deště. Zbytek cesty je mizernej. Než dorazím ke staré železné bráně školy, mám mokro v ponožkách.

Naštěstí jsem prozíravě zabalil obsah batohu do igelitky. Kromě svačiny a učebnic tam mám čtyřstránkový manifest, který může změnit všechno. Když teda dřív nepropukne peklo. Zastavím se před bránou Westridge a otru si kapky deště z brýlí.

Westridge je impozantní žulová budova, která ze svých ocelových čelistí vyplivla do Kapského Města generace měšťáků. Jako všechny prominentní střední školy na luxusních jižních předměstích máme školní areál plný zeleně, sofistikované počítačové učebny, které byly zastaralé, už když je zařizovali, debatní kroužek, ragbyové mužstvo v lize, gangy, drogy, bulimii, deprese a šikanu.

Je to ekosystém; mikrokosmos politických, ekonomických a vojenských sil, které utvářejí svět. Někdo má na střední škole starost, aby byl oblíbený nebo aby měl dobré známky. Mně dělá starost, aby se nerozsypala křehká dohoda mezi gangy, která drží Westridge pohromadě. Každému, co jeho jest, jak říká můj táta.

Rychle projdu bránou, ale pak zpomalím, když vepředu zahlédnu Mikeyho Markowitze, banánovej maják trapáctví v jasné žluté pláštěnce.

Na základce byl Mikey můj nejlepší kamarád. Byl přemýšlivěj, hodnej a záleželo mu na mně. Když jsme přišli

na střední, začal jsem naše přátelství přehodnocovat. Začalo být jasné, že frajeři na střední, nebo aspoň ti, co vypadali, jako by jim rodiče vstříkli růstový hormon a pak z nich vymlátili radost koženým páskem, cítí slabost, která z Mikeyho táhla na sto honů. Oplácanej, růžovouček, blondátej uzlíček nemohoucnosti, co jako hovno přitahuje velký, dyslektický mouchy kroužící po škole. Takže jsem si to spočítal.

Když lezete na horu a ten pod vámi spadne a začne vás stahovat dolů do rozevřené ledové propasti, co uděláte? Odříznete se od něj. Střední škola je rozevřená ledová propast a já jsem musel přeříznout lano, které Mikeyho se mnou spojovalo. Ale stejně mě pořád hryže svědomí, když ho vidím, jak o přestávce na oběd sedí sám a zasmušile civí na svůj chleba se sýrem. Zpomalím, abych dal Mikeymu náskok. Nemá smysl hrabat se v minulosti.

Mikey zmizí v dešti a já rychle přejedu očima hloučky mládeže v modrých školních sakách, které se ulejevají v rozích. Studené, podezřívavé oči mě sledují přes Plac – tak říkáme vyasfaltovanému prostranství, které se táhne od cihlové školní haly k domku správce na hraně dolního hřiště.

Na Place se odehrávají všechny důležité události v politickém životě Westridge. A tohle pondělní ráno se odehrávají důležité věci. Je zvláštní, že dospělí to necítí. Ty siločáry plné třaskavé energie, které pruží nad dvorem. Je skoro dojemné sledovat, jak se rodičovští roboti usmívají a vysazují dětičky do zpěněného oceánu chaosu a zuřivosti, v blažené nevědomosti a trochu sjetí drahým italským espressem.

Šinu si to ke skupince dalších členů Pavouka v našem obvyklém rohu a přidám se ke své partě, ke své ochranné bublině v džungli středoškolského života.

„Co novýho, Baxi?“ zavrčí Zikhona a přátelsky do mě ducne ramenem, až mě málem povalí.

„Doufám, že touha po našem produktu,“ ušklíbnu se.

„Ámen, brácho,“ zasípá Čichač.

„Nějaký novinky?“ zeptám se.

„Gangy si pořád jdou po krku,“ řekne Kyle.

„Ještě neviděli můj plán,“ poznamenám se samolibým úsměvem. O to jde. Můj plán. Důmyslný projekt budoucnosti Westridge.

Pavouk se od ostatních školních partiček liší. Ve škole, stejně jako ve vězení, když se s někým nespojíte, jste snadná kořist. I když není moc velké nebezpečí, že vás někdo ošuká do řiti (pokud nejedete na ragbyové soustředění), není radno nemít partu, která vám kryje záda. Pavouk se vyvinul z prvotního bahna Placu. Jsme nová forma života, která nepřežívá díky síle, ale díky obratnosti.

Jsme malá, avšak úspěšná firma. Našli jsme se pomocí radaru, který svádí dohromady exoty, co vyčnívají z davu. Jsem tu já se svou vrozenou oční vadou a brejlema. Je tu Kyle, děsně chytrej kluk. Je tu Čichač, kterej našel smysl života na dně plechovky barvy, a Zikhona, udělaná jako zápasník sumo. Když jsme se našli, jako by do sebe zapadly kousky skládačky.

„Myslíš, že to vyjde?“ nervózně se zeptá Čichač.

„Musí,“ řekne Kyle. „Nebo jsme vážně v prdeli.“

„Vždycky můžeme zabít Anwara,“ ušklíbne se Zikhona. „A svést to na Zabijáka z hory.“ Odolám pokušení vyprávět jí svoje sny, ve kterých je Anwar jen jedna z politováníhodných dušiček, co s řevem umírají.

„Usekneš chiméře jednu hlavu a místo ní vyroste jiná,“ řekne Kyle.

„Nejsme gang,“ namítnu. „Jsme korporace.“

Pravda je, že náš úspěch závisí na tom, že zůstáváme neutrální mezi dvěma silovými osami – dvěma gangy, které kontrolují Westridge. Školu ovládá moloch Přátel dobré zábavy, které vede samozvaný polní velitel Anwar Davids. Jsou nebezpeční, organizovaní a jsou to hlavní dodavatelé drog. Jejich styl managementu je trochu jako třetí říše – velké, kruté a vyžaduje od svých členů naprostou oddanost.

Dalším bojovým psem v aréně je Forma, kterou vede Denton de Jaager. Jedou v byznysu se zfalšovanými potvrzeními od doktorů, omluvenkami od rodičů a ukradenými výsledky testů. Jsou spíš jako al-Kajda – zesíťovaná guerillová bojůvka, která splývá s ostatní školní populací.

Problém je, že pro obojí není na Place dost místa. Během posledního roku se napětí vystupňovalo a teď si jdou po krku, a to jediné, co mezi nimi stojí, je Pavouk. Protože nože jsou levné a dostupné, nosí je oba gangy. Víím, že Anwar má taky přístup ke zbraním, a říkám si, jak dlouho bude trvat, než bude mít ve Westridge premiéru palba z projíždějícího auta. Podle Kylea je střední škola hra s nulovým součtem. Je to jako *Highlander*, nakonec může zůstat jen jeden (v tomhle případě gang, ne nesmrtelné individuum s mečem a legračním hárem).

Ale mě neznepekokuje kuchání studentů. Máme jedinečnou obchodní nabídku, skvělý demokratický produkt, který je spolu s fotbalem nejoblíbenějším diváckým sportem. Jo, mluvím o pornu.

Řekli byste, že v digitální době je prodejce pornografie stejně zastaralý jako odrbaný starý týpek v batikovaných hadrech, který prodává desky na blešáku. Ale stejně jako u toho hipísáka, i v našem šílenství je metoda. Neprodáváme produkt. Prodáváme zážitek.

Hledáte první lechtivý film s Ronem „Ježkem“ Jeremym? Originál *Debbie Does Dallas*? Jste na správné adrese, seženeme vám je, než den skončí. Jsme nová vlna pornosvěta. Naše zboží je Altman análu a bratři Coenové postříkaných koz. V nějakém lepším světě bychom byli součástí westridgeského kulturního výboru.

Kdyby pobodali nějakého studenta, mohlo by to být nepříjemné. Válka gangů by našemu byznysu odzvonila. Prohledávali by skříňky, vyslychali by studenty, rodiče by volali do školy a až moc stop vede k nám. Takže nemám jinou možnost než zakročit.

Zazvoní a my se přesuneme do haly na první školní shromáždění v tomhle pololetí.

„Řekls o tom někomu?“ pošeptám Kyleovi, když se valíme do haly, děcka kolem nás se strkají a ňafají, jako když se psi očuchávají se svou ztracenou smečkou.

„O tvý nekrofilii?“ odpoví. „Nikdy, to tajemství si vezmu do hrobu. Potom si se mnou můžeš dělat, co chceš.“

„O mých snech, troubo. Řekls někomu o mých snech?“

„Ach, můj kapitáne. Pochybujete o mé loajalitě?“

„Neser. Řekls o tom někomu, nebo ne?“

„Jsem tvůj oddaný důvěrník. Nikdy bych nikomu neprozradil tvoje upocený intimní tajemství. Můžou mi strčit prsty do svěráku, můžou mi navlíknout zíněnou košili, můžou...“

„Tak jo, vole, chápu,“ vyjedu.

„Jsou pořád... však víš?“ Poklepe si na čelo.

Přikývnu. „Myslím, že se to horší. Teď už skoro každou noc.“

„Co na to říká tvůj cvokař?“

Doktor Basson je psychiatr, ke kterému mě rodiče posílají, aby mi pomohl „vyřešit mé problémy“. Je to divný

starý chlap, který se mnou provádí všemožné testy: testy inteligence, testy empatie, testy, jestli jsem psychouš, dokonce i pošahané testy, které vypadají, jako by mě zkoušel na mimosmyslové vnímání. Pokud můžu posoudit, rodiče vyhazují spoustu peněz za společnosti schvalované čarodějnictví, kterým je psychiatrická profese.

„Říká, že moje psychika se tak vypořádává se stresem.“

„Možná bys to měl brát s klidem,“ řekne Kyle.

„Jasně, budu to brát s klidem. Jak by se ti líbilo, kdyby tě vyloučili ze školy a neměls žádný jiný zdroj peněz než kapesný od rodičů?“

„To by mě dost sralo,“ zašklebí se.

„Tak mi neříkej, abych to bral s klidem,“ odseknu.

Svezeme se na sedadla v hale a díváme se, jak vcházejí hoši z Formy a usazují se na svoje místa vlevo vzađu. Forma je jako zosobnění zděděných výsad. Nosí se jako zazobaní padouchové z bondovek a přemýšlejí zrovna tak. Nejde jim o peníze jako Přátelům dobré zábavy. Jde jim o požitek z toho, že zmlátí kohokoli, kdo má tu drzost se jim postavit.

Přátelům dobré zábavy, neboli PDZ, jak se jim obecně říká, se usadí vzađu napravo. Kdybyste vydestilovali všechnu krutost, všechny kypící hormony, všechny blbé nápady a bezdůvodnou aroganci dospívání do jednoho obscénního organismu, to by byli PDZ. Jejich odrbanost daleko překonává prostou apatickou nedbalost nás ostatních. Honosí se svou zanedbaností; utržené knoflíky, prodřené límce a manžety, okopané boty plné děr, to všechno okatě hlásá jejich příslušnost. My ostatní sedíme uprostřed a snažíme se přijít na to, jaká je situace mezi gangy. Uzavřeli příměří? Zvítězí zdravý rozum? Usměje se na Pavouka mír, dobrá vůle a masivní marže byznysu s pornem?

Anwar Davids, v umělém osvětlení mu z nepravdivého krátkého sestřihu místy prosvítá kůže, se otočí a usměje se. Škola zatají dech. Pomalu zvedne ruku, roztáhne úsměv, přeje si palcem přes hrdlo a ukáže na mohutnou postavu Dentona de Jaagera.

Denton natáhne svou buclatou tlapu před sebe, lhostejně si prohlíží nehty, opře se a zívne. Davem projede záchvěv poznání. Aspoň všichni vědí, co se děje.

Napětí opadne, když ředitel školy, Fousáč, přistoupí k řečnickému pulťíku. Zvednutou rukou požádá o ticho, i když nikdo nemluví. Pohladí si prošedivělý plnovous a začne mluvit.

„Vítejte zpátky po, ááá, doufám, hmmm, stimulujícím víkendů.“ Ozve se hihňání. Soudě podle skelných očí zíráních tupě před sebe to spíš vypadá na víkend se stimulanty z nabídky PDZ.

„Ááá, nerad tím začínám, hmmm, ale policie mě informovala, že na hoře se našlo další tělo.“ Kolektivní lapání po dechu. „Požádali jsme, ehmmm, představitele policie, aby k vám, hmmm, dnes promluvil.“

Proplešatělý mužík s impozantním knírem a ohavným fialovým sakem nakráčí na pódium a posune si zrcadlové lenonky na čelo.

„Dobré ráno. Jmenuji se Beeld a pracuji jako kriminalista na případu Zabijáka z hory. Víím, že je to pro všechny trauma, ale je důležité si uvědomit, že na světě víc lidí zabije padající kokosový ořech a defektní toustovače než sériovní vrazi s nožem v ruce.“ Usměje se na nás, to nás má uklidnit. „Samozřejmě musíme přijmout nezbytná opatření a informovanost je hlavní zbraní v boji proti zločinu.“

Víme, že oběť buď vraha znala, nebo se vrah dobře vyzná ve svém řemesle. Podřízl jí hrdlo nějakým zubatým

ostřím a pak jí na čelo vyřezal krvavé oko. Jak možná již víte, oko je vizitkou takzvaného ‚Zabijáka z hory‘, sériového vraha, který má na svědomí smrt dvanácti lidí v oblasti Kapského Města.

Vševidoucí oko má zvláštní okultní význam,“ pokračuje Beeld. „Představuje duchovní zrak a transcendentální vizi. To, že se z něj stala vrahova vizitka, znamená, že by mohlo jít o dílo nějakého kultu nebo jedince se zájmem o okultní tradici. Sériovní vrazi obecně projevují nedostatek empatie a komplex nadřazenosti, často s megalomanskými bludy. Mají patologickou potřebu kontroly. A vražda je ovšem krajní forma kontroly. Pokud jste viděli cokoli podezřelého, okamžitě to prosím nahlaste na místní policejní stanici.“

„Slyšel jsem, že to byla Jody Fullerová,“ zašeptal Kyle.

„Jo, Esmé mi to říkala,“ odpovím polohlasně.

„Dobře, že ses s ní nikdy nedal dohromady.“

„Asi jo.“ Při myšlence, že je Jody mrtvá, mě znovu zamrazí. Začne mi bušit v čele a musím se nutit, abych zase nemyslel na ty zatracené sny. Přísahám, že najdu toho hajzla, kterej se rozhodl dát moje jméno na svůj uměleckej kousek na zdi, a že mi za to zaplatí.

„Byla nafoukaná,“ zašeptám.

Kyle se na mě divně podívá. „Jo, ale nezasloužila si umřít.“

Pokrčím rameny. Život není fér.

Shromáždění je u konce, tlačíme se ze školní haly na žulové nádvoří, které představuje srdce stopadesátileté koloniální historie naší školy. Škola se rozrostla o mnoho vrstev betonu a laminátu, ale její geny leží v jejím žulovém středu. Hip, hip, hurá a do toho, hoši!

„Ahoj Baxtere,“ pozdraví Courtney Adamsová s koketním úsměvem.

Nevšímám si jí. Patří k PDZ, je to nehrající postava, pěšák, který je zaujatý bezduchým sociálním programováním a stojí daleko od mocenských center Placu. Lidi jako ona můžete používat, když se chcete do něčeho zamíchat, můžete je využívat a manipulovat s nimi, ale nikdy jim nesmíte věřit nebo je brát vážně při strategickém plánování.

Dojdu Ricketa Hendriese a dám mu do ruky flešku plnou lesbického porna s Asiatkama. Zakření se a ukáže mi zdvižený palec. Taky se zakřením a vdechnu nasládlou vůni potu, fixů na tabuli a strachu. Vůni střední školy.

Je to jako šachy. Sportovní bouchači, Ricket a jeho parta kromaňonců navoněných levným deodorantem jsou jezdci. Nemůžete s nimi manipulovat přímo, protože jsou přesvědčení, že jejich nadřazená svalovina znamená, že mají všechno pod kontrolou. Ale vždycky s nimi můžete posunovat do strany, v tupém úhlu, takže mají dojem, že se hýbou sami od sebe.

Věže jsou udělaný agresivní samotáři jako Josh Southfield. Jeho táta sedí v base za nějaké finanční machinace, Josh má příšerný akné a učení mu nejde, takže nemá moc co ztratit. Hýbat s ním je lehké jako telekineze.

A já? Netoužím po tom, abych se stál králem. To je stejné jako být dobře placený pěšák. Já jsem střelec, vezír. Stojím v zákulisí a tahám za nitky. Když naplno využiju svůj potenciál, jsem nejsilnější figura na šachovnici.

Protlačíme se kolem PDZ na dílny. Pan Olly, náš kníratý učitel práce s kovem, vypadá jako jeden z těch tajných policistů, kteří od Komise pravdy a usmíření dostali amnestii za zvěrstva, co napáchali během apartheidu. Většina třídního stáda se řídí pokyny, které Olly napíše na tabuli, jazyky mají vyplazené, jako by právě dostali na jatkách ránu do hlavy omračovací pistolí a ještě si neuvědo-

míli, že něco nehraje. Počkám, a když Olly nedává pozor, odkráčím k lavici v poslední řadě.

„Generále,“ řeknu klukovi, jehož nadměrná hlava je následkem dětské elefantiázy. Podívá se na mě chladnými šedými očima. Toby September, z něhož si už od dětství neúprosně utahovali, usměrnil svůj vztek do stoupání po společenském žebříčku a je teď generálem Přátel dobré zábavy, druhý hned po samotném Anwarovi.

„Zevcenko,“ vychutnává si moje jméno.

„Potřebuju audienci u náčelníka,“ řeknu. Přerostlá hlava přemýšlivě kývne, ale když promluví, jeho hlas je jako kyselina.

„Kolem oběda v Centrále,“ řekne. „Ale neradil bych ti provést cokoli, co by ho mohlo naštvat.“

Usměju se. Je to skrytá hrozba, ale já jsem pro takové manévry zrozený. Kývnou na znamení díků a vrátím se do své lavice. Prvního cíle bylo dosaženo.

Případ: Baxter Ivan Zevcenko
dr. Kobus Basson

Baxter Zevcenko je šestnáctiletý bílý mladík, bydlícím v Kapském Městě. Na první konzultaci Baxter přišel mírně neupravený, měl na sobě mikinu s kapucí a džíny.

Zpočátku byl vzdorovitý, ale následující schůzky mu umožnily poněkud se uvolnit a poskytly mu možnost mluvit o svém životě.

Rozeznávám dvě zcela odlišné části jeho osobnosti, zdá se však, že Baxter si jich zatím není vědom. Jedna část vykazuje silné korelace s temnou triádou osobnostních rysů, s prvky narcismu, machiavellismu a psychopatie.

Se zálibou popisuje své manipulativní chování, je hrdý na svou schopnost lhát, nedokáže reagovat na normální emoční stimuly a zveličuje své postavení ve společnosti.

Některé z jeho příběhů se točí kolem toho, že je vůdcem zvláštní skupiny, takzvaného „Pavouka“. Je to zajímavá volba jména s ohledem na implikace „sítě“, kterou Baxter sám vytváří. Jeho přátelé se z jeho popisu jeví jako epizodní postavy v celkovém příběhu jeho života, což dále zdůrazňuje jeho potřebu grandiozity a dominance. Nepřekvapilo by mě, kdybych se dozvěděl, že tito „přátelé“ buďto neexistují, nebo hrají podstatně jinou roli, než jim Baxter připisuje.

Druhá, slabší složka vykazuje potenciál péče o druhé. Například když popisuje svého dědečka,

projevuje lásku a úctu, která v jeho ostatních vztazích chybí.

Zdá se, že tyto dvě složky jsou ve vzájemném rozporu, soupeří o kontrolu nad jeho psychikou, což ústí v neklidné sny, vzorec maladaptivního myšlení a manipulativního chování, a to má podle mého názoru dopad na Baxterovo zdraví a vztahy.

Skrývá se v něm zuřivost, kterou popisuje jako „temnou vlnu“, a jeho nepřátelství vůči bratrovi je velmi znepokojivé. Kromě rvaček s bratrem neprojevuje žádné sklony k násilí, ale jeho schopnost klamat a maskovat svou skutečnou osobnost nelze podceňovat.

2

Tlak v lebce

„Skoč, skoč, skoč.“ Tiché skandování ze třídy sílí. Slečna Hunterová, naše matikářka, stojí u okna a chvěje se, rozčuchané blond vlasy ve větru.

Hecovat milou a bezbrannou učitelku – vystresovanou pomyslením, že o její hodinu nestojíme, a dohnanou k hysterii neustálým zlomyslným zpochybňováním její autority –, aby skočila z druhého patra, je špatné. Ale je to taky zábava. Slečna Hunterová patří k těm učitelkám, co nevydrží. Věří v naši vrozenou dobrotu. To je její první chyba.

Autorita. Učitelé vědí, že jí teď mají míň. Vědí, že věci jsou teď složitější a nebezpečnější, že studentstvo je zasíťovaná entita, propojené vědomí, mnohobuněčný organismus odhodlaný je zničit. Učitelé v davu hledají jedince, na něž by mohli svést vinu za špatné chování, ale my jsme beztvářná masa, absorbujeme tresty a rozptylujeme je mezi sebou.

Letos se už nervově zhroutili dva učitelé. Pan Henri utekl s křikem ze třídy, konečně se složil, když uviděl na

katedře vyryté poznámky o své manželce. Slečna Franková se prostě už nevrátila, potom co *tamta* její fotka přistála na internetu. Byla hnusná i na pavoučí poměry. Kdyby mi dávala lepší známky, možná se tomu mohla vyhnout.

Slečna Hunterová se otočí ke třídě. „Dělám to pro vás,“ řekne a zdá se, jako by se dívala přímo na mě. Jasně, slečno Hunterová. Děláte to pro nás, a ne proto, že jste se trochu moc často dívala *Společnost mrtvých básníků* a *Nebezpečné myšlenky*. Dejte mi připojení na internet a YouTube a zmáknou matematické osnovy za týden. Pravda je, slečno Hunterová, že jste překonaná, a je ubohý, že to nevidíte.

Ale stejně, matematika je první hodina, kdy se celý Pavouk sejde pohromadě, a je čas dát se opravdu do práce. Slečna Hunterová se na mě významně podívá a pak s brekem uteče ze třídy.

„Je do tebe udělaná, to je jasný, Baxi,“ zamumlá Kyle.

Nevšímám si ho. „Takže nejdřív trochu feedbacku, než budeme probírat strategii,“ řeknu.

„Statistika ukazuje trend porna s obludama,“ řekne Kyle a položí telefon na lavici. Nakloníme se nad displej, kde jsou grafy prodeje za minulý měsíc. „Budeme muset udělat víc kopií *Tokološich výstřiků*.“

Porno s obludama je zvláštní nový přírůstek v pornokánonu. Chlapi a holky, co si to rozdávají v převlečení za nadpřirozené bytosti, uhranuli vyšinutou představitivostí studentstva a my máme v plánu potenciál tohoto trendu naplno využít. Prodej ženou konspirační teorie, které obíhají na internetových fórech, že ti vlkodlaci, zombiové a další humanoidní obludy, které si to rozdávají s lidmi, jsou skutečné. Dokazuje to, že lidi uvěří čemukoli, když jim to pomůže se udělat.

„Nasekej víc kopií, ale dávej na to bacha. Může to být jen přechodná móda jako ty orgie ve švédské sauně,“ řeknu.

Kyle kývne na Zikhonu. Zikhona je naše styčná bezpečnostní důstojnice, naše vymahačka, xhoská vazba ve zlatém bomberu, který nosí přes školní uniformu.

Zikhonu jsme si vlastně nevybrali, ona si vybrala nás. Pamatuju si na ten den, kdy ke škole přijel konvoj černých bavoráků. Dva chlapi, co vypadali, jako by zápasili v klecích, vystoupili z prvního auta a zastrčili ruce do kapes u saka. Obrovská černá holka se vysoukala ze dveří prostředního bavoráka, zastavila se u brány a snažila se vytáhnout punčochy, které se jí zaryly do zadku.

Přišel k ní učitel, aby ji uvítal a možná taktně připomenul, že škola začala před dvaceti minutami a že toho zlatého bombera si musí sundat. Jeden z bodyguardů vykročil kupředu a přísně zakroutil hlavou. Učitel ustoupil. Holka to s punčocháčema vzdala, prošla bránou, změřila si pohledem skupinky shromážděných studentů, odstrčila kluka, který jí stál v cestě, a přešla k nám.

„Jak to jde, vy sráči?“ prohodila na uvítanou. A tak jsme se spřátelili.

„Zvýšený drobný útoky PDZ proti Formě,“ zapřede svým barytonem, a jak mluví, v uších jí cinkají masivní kruhy. „Proslýchá se, že Denton organizuje pořádnou odvetu.“

„Do pytle, musíme zasáhnout, než naplno vypukne válka,“ prohlásí Kyle.

„O polední přestávce se mám sejít s Anwarem,“ řeknu. „Když se mi podaří ho přesvědčit, aby dočasně uzavřel příměří, snad se mi podaří Formu zmáknout.“

„To nevím, Baxi,“ namítne Zikhona a povytáhne svoje pečlivě upravené obočí. „Denton hodně machruje a Anwar to dost špatně snáší.“

„Idioti,“ řeknu a zase mi začne bušit v čele. „Copak nechápou, že když začnou válčit, odneseme to všichni?“ Točí se mi hlava a na kůži mě štípe pot. „Všichni jedou na vlastní triko a nevidí věci v souvislostech.“ V čele mi tepe a dokážu myslet jen na síly, které se kolem nás stahují.

Najednou jako by skutečnost překryl nějaký film. Před očima mi míjejí přízračné postavy, ženy a děti, které odvádějí do táborů. „Zabírají naši zemi, znásilňují naše ženy, zabíjejí naše děti. *Fokken Engelse duiwels! Ek is 'n Siener.*“ Praštím dlaní do lavice. Po chvíli bušení v čele ustoupí a já vidím, jak se na mě Pavouk divně dívá.

„Není ti nic, Baxi?“ zeptá se Kyle. „Netrefila tě náhodou mrtvice, že ne? Cítíš spálenou gumu? Zdřevěněla ti půlka obličeje?“

„Ne,“ vyhrknu. „No tak, byl to jen vtip. Dělal jsem si srandu. Pořád nám cpou jihoafrickou historii. Už mi to leze krkem, nic víc.“

„Aha,“ řekne Zikhona a zamává mi rukou před obličejem. „Jen mi slib, že nikdy nenecháš porna kvůli kariéře stand-up komika.“

„No jasně, slibuju,“ rozpačitě se zasměju. Panebože, Zevcenko, vzpamatuj se. Ať se ti děje v hlavě cokoli, bude to muset počkat, až se vyřeší ta záležitost s gangama.

„Čičači, jak vypadají nový trhy?“ rychle změním téma.

Čičač si šňupne z lahvičky zmizíku. Vynervuje ho každá maličkost a je zjevné, že můj menší úlet mu pořádně zahrál na nervy. Čičač má na starosti prodej a propagaci. Na svůj věk je docela prcek, což při jeho koníčku nepřekvapuje, má hnědé kudrnaté pačesy a ušiska jako elf, takže vypadá, jako by pořád naslouchal něčemu v dálce.

Dalo by se říct, že je znalec chemických kontaminantů nebo možná sprejový someliér. Navzdory mezerám

v paměti a ředidlovému koktání je jako prodejce skvělý. Má schopnost vzbuzovat v lidech lítost i pohrdání zároveň. Úžasně to stimuluje prodej. „Spustili jsme spolupráci s Dirkiem Venterem,“ zašeplá. „Když všechno půjde podle plánu, do srpna zdvojnásobíme prodej.“

Uznale kývnu. Dirkie Venter je potenciální distributor na Muldebergově průmyslovce na severních předměstích. Zatím jsme se drželi v rámci Westridge, ale jsme velká ryba v malém rybníku a potřebujeme diverzifikovat. Dirkie je naše spojka v převážně afrických severních předměstích. Jeho nenávisť k anglicky mluvícím lidem znemožnila všechny předchozí pokusy v tomhle směru, ale pomalu přichází k rozumu. Zaháčkovali jsme ho na chamtivost a teď už stačí jen přitáhnout.

Všichni se dívají na mě. Čekají povzbuzující slova od svého vůdce a teď víc než kdy jindy musím ukázat, že to mám na háku.

„Nebude to lehký týden,“ začnu. „Nemusím vám říkat, jakému nebezpečí čelíme. Když vypukne válka a my se do toho zamotáme, vyloučení máme skoro jistý.“

Čichač přejde na lepidlo na dřevo a mohutně inhaluje, aby si zklidnil nervy.

„Nikoho nenutím, aby s námi pokračoval. Jestli chce někdo skončit, stačí říct.“ Můj hlas se rozezní. „Máme příležitost udělat tady velký věci.“ Přejeďu zrakem tváře svého týmu. Ani jeden neucukne před mým obrýleným pohledem. Nikdy jsem nebyl hrdější.

Když přijde polední přestávka, přesunu se s Pavoukem do našeho rohu na Place.

„Měla bych jít s tebou,“ zavrčí Zikhona. „Já těm zmrdům nevěřím.“

Zavrtím hlavou. „Nechci, aby si mysleli, že se jich bojím.“

„To máš mnohem větší odvalu než já,“ řekne Čichač a utře si nos rukávem. „Anwar mi nahání hrůzu.“

Ve Westridge jsou větší, silnější a mnohem agresivnější kluci, ale z Anwara jde vůbec největší strach. Jeho nevypočitatelnost a požitek z utrpení vyvolávají děs v každém, a ve mně taky, když mám být upřímný. Což nikdy nejsem.

„Je v pohodě,“ řeknu. „A kromě toho, nejsou snad všichni tyrani v jádru zbabělci?“

„Leda v televizi,“ prohodí Zikhona a praští se masitou pěstí do dlaně.

Nechám Zikhonu a Čichače, ať se baví o Anwarovi, a přeždu s Kylem na okraj Placu.

„Co sakra měla znamenat ta scéna ve třídě?“ zašeptá, když jdeme po asfaltu. „Anglický ďáblové? Sieneři?“ Nacvičuješ si divadýlko pro Dirkieho?“ Vytáhne z kapsy mobil, poklepe na displej a čte. „Tady píšou: ‚Siener – afrikánský prorok nebo náboženská postava. Věštec.‘ Co blbneš, Baxi?“

„Já nevím,“ unaveně si mnu čelo. „Prostě nemám moc dobřej den.“

„No, kdyby sis někdy chtěl promluvit, jsem ti k dispozici.“

„Díky,“ řeknu a pousměju se.

„Hodně štěstí s Anwarem,“ řekne, když dojdeme na konec dvora. „Proti nim jsme muší váhy, Baxi, tak dávej pozor.“

„Štěstí nepotřebuju,“ otočím se k němu a přinutím se k úsměvu. „Mám plán.“

Hodně brzo jsem se naučil, že být muší váha se často vyplácí. Pamatuju na školní mistrovství v judu, když jsem byl menší. Viděl jsem tam kluka, který byl na svůj věk nejenom hodně velkej a namakanej, ale taky dovedl

svoje judistické schopnosti k dokonalosti. Byl to smrtonosnej derviš v bílém pyžamu, kterej rozdával hody, hmaty a chvaty.

Nějakým zádrhelem v systému měl v prvním kole zápasit s mnohem menším klukem. Jeho soupeř byl mnohem mladší a taky to byl mrňavý, těstovitý exemplář. Jako byste se dívali na souboj červa s broukem nosorožíkem.

Větší kluk se zubil, ale já jsem věděl, že ten zápas už předem prohrál. Nosorožík nemohl v žádném případě vyhrát. Aby zvítězil, musel by zmlátit mrňouse. Kdyby prohrál, byl by za borce, který podlehl červovi.

Zápas začal a ukázalo se, že červ je mnohem schopnější, než by se čekalo. Ovinul nohy nosorožíkovi kolem krku a vši silou stiskl. Nosorožík udělal přesně to, co měl pro takové případy natrénované. Hošíka zvednul a praštil s ním o žíněnku.

Okamžitě se ozvalo pískání a posměšky. Byl to konec konců jasný příběh: namakanej rváč si dovoluje na slabšího kluka. Tohle téma obsahoval každý televizní pořad, film nebo seriál ze střední školy a dav zareagoval podle očekávání pískáním a posměšky.

Nosorožík musel zápasit opatrně, držet se v obraně, nemohl být moc agresivní nebo dominantní, aby se obečenstvo neobrátilo proti němu. Červ byl ve svém živlu a tlačil na něj, až to nosorožík prostě nevydržel a při jednom celkem slabém držení to vzdal. Byl to souboj nervů, a nosorožík prohrál. Musím červovi přiznat, že mě naučil jednu z prvních lekcí politiky školního hřiště.

Když přecházíme Plac, podívám se vzhůru a vidím, že chrchle na obloze trochu ustoupily a šedí teď prosvítají bílá místa. To bude dobré znamení. Kdybych věřil na znamení. Pověry jsou pro lidi mdlého rozumu. Myšlenky na

bratrovraždu taky, ale když za školním plotem vidím vyku-
kovat Rafea, strašně mě to láká.

„Co tady děláš?“ zasyčím a rychle se ohlédnou, jestli
nás nikdo nevidí. Tohle právě teď vůbec nepotřebuju.

Rafe chodí do zvláštní školy o dva bloky vedle, ale za-
kázal jsem mu, aby za mnou během polední přestávky
chodil. Není zrovna tajemství, že mám duševně zaostalého
bratra, ale byl bych radši, kdyby mě nikdo neviděl, jak se
s ním o přestávce bavím.

„Co tady děláš?“ opakuju.

Zvedne nějakou bichli a ukazuje mi obrázek dlouhá-
na s masivním plnovousem, kterej vede búrský komando
přes hořící pláň jako nějaký Gandalf v maskáčích.

„No paráda. Dnešní lekci z dějepisu nám dává můj ko-
gnitivně postižený bratr. Do pytle, Rafe, co mi to děláš? Je
tvoje vina, že mám ty sny. Pořád mi cpeš tyhle věci, pořád
mě nutíš číst ty historický pitomosti. To ti teda blahopře-
ju, infiltrovals moje podvědomí. Je to tvoje vina, že teď ve
třídě melu afrikánsky.

Podívá se na mě, jako bych byl nepřítelny idiot, otočí
se a pomalu odchází.

„Jasně,“ zamumlám, když kráčím pryč. „Já jsem idiot.“

Dojdu k dolnímu hřišti. V rohu je plot ohnutý a tvoří
bránu do vnějšího světa. Rychle se rozhlédnu a protáhnou
se dírou. Projdu uličkou vedle mostu, který spojuje okolní
obytnou čtvrť s hlavní silnicí, a rychle jdu k zpustlé budo-
vě, kde zasedala zednářská lóže. To je Centrála, základna
PDZ. Zaklepu a zašklebím se na odpudivé zednářské oko,
které se na mě dívá z reliéfu nade dveřmi. Dveře se po-
otevřou.

„Jak to frčí, Russi?“ zběžně prohodím, hlavně protože
vím, že ho to našťve. Přidal se k PDZ, protože chce, aby ho

lidi respektovali, ale toho se od Anwara nedočká a ode mě ani náhodou.

„Zevcenko,“ řekne. Přikývnu, usměju se a čekám. Chce, abych se zeptal, jestli můžu dál, a tak uznal jeho roli dveřníka. Neudělám to, protože ví, proč jsem přišel, a neopovázím se nechat Anwara čekat. Začnu si hvízdát a podupávat. Zpanikaří a otevře dveře jako slouha, kterým taky je. Pěšáci jsou tak předvídatelní.

Řadové členstvo PDZ se povaluje po gaučích, jí fastfood a kouří piko ze žárovek, které ukradli učitelům z aut. Když vejdu, zvednou hlavy a sledují mě svýma krví podlitýma, nebezpečnýma očima. Z olezlých zdí visí plesnivé zednářské zástavy. PDZ k nim přidali svou vlastní uměleckou výzdobu – tisíce načmáraných tagů, plakáty z podřadných pornočasopisů a dvě překřížené laciné katany z čínského obchodu. Má to fakt úroveň.

Russell mě provede dveřmi do zadní místnosti. Je velká, skoro kruhová a jejím středu vévodí černofialová trouchnivějící kazatelna. Zednáři tady snad obětovali děti nebo co. Není divu, že se tady Anwarovi tak líbí. Nemůžu si nevšimnout malého číselníku na zadní stěně. Nejspíš je to sejf, kam PDZ ukládají svoje zisky.

Anwar a Toby sedí na nízkém, zaprášeném gauči uprostřed místnosti a dívají se, jak nějakému mladšímu klukovi tetujou rameno. Vytetovaný pes je znamení iniciace do gangu, známka toho, že kluk úspěšně prošel násilnými rituály členství, rvačkami s partami z jiných škol, vloupačkami do domů a ujetými sexuálními iniciačními obřady.

Anwar je vysoký a vyzáblý. Vepředu mu chybí zub a šilhá na jedno oko. Obojí jen zvýrazňuje zuřivost, která z něj vyzařuje. Košili má svlečenou a z šedých kalhot školní uniformy mu čouhá pažba pistole. Věděl jsem, že

Anwarův starší brácha patří k notoricky známému gangu z Cape Flats a PDZ pro něj rozvážejí drogy na předměstí. Ale nevěděl jsem, že PDZ mají v Centrále zbraně.

Naprázdnou polknu, odvrátím oči od pistole a soustředím se na tatéra, starého chlapa s věžeňskými kerkama skoro po celém těle. Školním kroužtkem a modrým inkoustem metodicky nanáší neumělou kresbu psa na klíční kost nejnovějšího zasvěcence PDZ. Kluk ani nečukne a Anwar uznale pokyvuje hlavou. Čekám, až kerkař dokončí svoje dílo. Konečně je tetování hotové, mistr něco zabručí a šine si to ke dveřím. Anwar řekne pár slov svému novému poskokovi, pak mávne rukou a kluk taky odejde.

Anwar a Toby na mě civí jako supi na mršinu u silnice. „Baxtere,“ řekne Anwar a mávnutím ruky mi ukáže, abych si sedl na jednu z olezlých židlí rozestavených před trůnním gaučem. Sednu si a nutím svoje tělo, aby se uvolnilo. „Máš dvě minuty,“ řekne Anwar.

Vytáhnu z tašky složku a podám mu ji. Na té smlouvě jsem pracoval od doby, co jsem založil Pavouka, je to rafinovaný a podrobný plán budoucího politického uspořádání v naší škole. Klade si otázku, proč jdeme proti sobě. Místo toho bychom mohli využívat naše různé schopnosti ku prospěchu všech. Případné spojenectví s Dirkiem Venterem je začátek. S Dirkieho kontakty by obchodní komunita z Westridge mohla expandovat do dalších škol. Vytvořili bychom Spojené státy školního kontrabandu. Každá parta má svoje místo. Když budeme spolupracovat, můžeme dosáhnout čehokoli. Inspiroval bych party z Westridge, aby vzaly zodpovědnost za svou budoucnost do svých rukou. Jsem jako Oprah. Kdyby Oprah nosila brýle a prodávala porno.

Anwar si vezme smlouvu a naznačí Tobymu, aby ho následoval k válečnému stolu PDZ. Toby se pomalu zvedne a cestou ke stolu se na mě zašklebí. Anwar otevře složku a rozloží stránky na stole. Nenápadně si koušu nehty, zatímco si to prohlížejí a potichu se radí. Konečně se Anwar narovná a s úsměvem na tváři se ke mně otočí.

„Baxtere,“ řekne Anwar. Dopřeju si okamžik samolibého uspokojení. Zjevně i Anwarovu válečnickému mozku je jasné, že to dává smysl. „Víš, že jsem Pavouka vždycky respektoval,“ potichu pokračuje. To vůbec není pravda. Na začátku nám PDZ vyhrožovali a šikanovali nás, dokud jsme na jejich členy nevalili pornosankce. „Ale tenhle plán, to je urážka.“ Vysloví to tak jedovatě, že moje samolibost zaleze jako zpráskaný pes. Mám co dělat, abych se ovládl. „Přemýšlej o tom,“ řeknu. „Teď možná máte na to, abyste rozdrtili Formu, ale co z toho vzejde, neprospěje nikomu z nás.“

„PDZ nejsou slabí mrchožrouti, co se o moc musejí dohadovat,“ zakřičí a vytáhne z kalhot pistoli. Mám pokušení popadnout batoh a utéct, ale vím, že to by se Anwarovi až moc líbilo. Místo toho se pomalu zvednu. Hodím si batoh na záda a podívám se Anwarovi do očí. „Tak ti přeju hodně štěstí, náčelníku,“ řeknu tak klidně, jak to jenom dokážu. Svým způsobem to myslím vážně. Teď nás může zachránit už jenom štěstí.

Zapálím si a opřu se o starý dub v severovýchodním cípu Placu. Je to posvátný, duchovní symbol Westridge, symbol na našich školních uniformách a základ našeho školního motta „Od kořenů ke hvězdám“. Podívám se do mraků a vypustím dlouhý proužek kouře. S Anwarem to nevyšlo, ale pořád mám šanci s Dirkiem. Když ho získám na naši

stranu, můžu to použít jako protiváhu při vyjednávání s gangy. Když Denton bude souhlasit, Anwarovi snad svítne.

Po silnici ke škole přijede otrískaná bílá dodávka a zaparkuje u školní brány. Vystoupí z ní Dirkie, přeleze železný plot a rychle přejde k místu, kde stojím.

„V autě jsou bráchové s páčidlama,“ řekne Dirkie s těžkým afrikánským přízvukem. Zní to, jako by měl pusou plnou kaktusů. „Kdyby byly nějaký potíže, tak se k nám přidají.“

„Jsem sám,“ řeknu a zvednu ruce. „Kromě toho, jsem byznysmen, ne rváč.“

„Někdy to musí jít ruku v ruce,“ ušklíbne se Dirkie.

Zapálím si další cigaretu a jednu mu nabídnu. Vezme si a strčí si ji za ucho. Se svými střapatými blond vlasama ostříhanými podle hrnce, vypasovaným tričkem s logem WWE a zlatou náušnicí v levém lalúčku Dirkie vypadá, spíš jako by obracel burgery u McDonalda. Místo toho vede největší školní mafii v Západním Kapsku.

„Tím přitažlivější jsou snadný obchodní příležitosti, když se naskytnou,“ odpovím.

Dirkie něco zavrčí, otočí se, rozepne poklopec, ulevuje si na dub a povídá: „Vy Angláni máte jen plnou hubu keců. Jihoafrický Angláni jsou bastardní rasa bez kořenů. Afrikánci mají kulturu, tradici. Co mají jihoafrický Angláni?“

„Nic,“ řeknu. „Je zázrak, že jsme přežili tak dlouho.“ Dirkie se zasměje a zapne si poklopec. Otře si ruku o kalhoty a vytáhne cigaretu zpoza ucha. Připálím mu.

„My dodáme zboží, vy ho budete prodávat a distribuovat na severních předměstích a o zisky se rozdělíme,“ řeknu.

Dirkie si dá šluka a podívá se na mě. „Jak se rozdělíme?“

Tohle je nejnebezpečnější část vyjednávání. Výrobní náklady porna, které mu budeme dodávat, jsou v podstatě nulové. On nese celé riziko a náklady na marketing. To mu samozřejmě neřeknu.

„Sedmdesát na třicet,“ řeknu.

Dirkie se usměje. „Přesně jako Angličani, pořád si myslíte, že jsme zaostalý, degenerovaný sedláci.“ Úsměv pohasne. „Padesát na padesát.“

Našpulím pusy. „Šedesát na čtyřicet, níž jít nemůžu.“

„Máš mě za blbečka, Angláne?“

Teatrálně vzdychnu. „Ostatním v Pavouku se to nebudeme zamlouvat,“ řeknu, „ale OK, padesát na padesát.“

Následuje dlouhá přestávka. Dirkie přemýšlí, nakonec kývne a napřáhne ruku. Plácne se si.

Chvíli potichu kouříme, hlavou mi táhnou dnešní události.

„Víš, co je siener?“ vyhrknu a okamžitě toho lituju.

Podezřívavě se na mě podívá. „Proč tě to sakra zajímá?“

„Kvůli školnímu projektu.“

„Tak si to doprdele vygúgluj jako všichni ostatní,“ znechuceně zakrouť hlavou.

„Promiň,“ řeknu. „Jen jsem myslel...“ Proboha, proč jsem vůbec otvíral hubu?

Přejede mě pohledem. „Jestli si ze mě děláš srandu, Angláne, přísahám, že tě...“

„Nedělám, přísahám.“

Kývne a ještě chvíli potichu kouříme. „Byli to takoví náboženský vůdci,“ nakonec vysvětlí. „Já vím jen o Niklaasovi van Rensburgovi, kterej byl v De la Reyově komandu. Viděl věci. Jako co dělají Angličani. Byli jako jasnovidci nebo něco.“

Přikývnu. „Aha, tak dík.“

Dokouří a típne cigaretu o strom. „Nepotřebuju být sie-
ner, abych poznal, že mě ojebáváš, Angláne.“

Usměju se. „Dirkie, jako že jsem bastard, slibuju, že
to se nestane.“ Pohrdavě si odfrkne a dlouho si mě měří
pohledem, jako by chtěl dodat váhu své hrozbě. Já jeho
pohledu neuhnu. Pokývne, nechá mě tam stát a nastoupí
do dodávky. Pneumatiky zaječí a dodávka odsviští od brá-
ny Westridge.

3

Rodinná pouta

Rosa na stepi se třpytí ve slunci. Muž vedle mě jde pomalu, sukovicí ohledává výmoly a prohlubně ve skalách. Já mrštně skáču z kamene na kámen, těším se z toho, že jsme na chvíli pryč od vozů, po tom neustálém, horečnatém útěku, kdy naše oči bez přestání hledaly na obzoru stopy po vetřelcích.

Ten muž, můj otec, se usmívá mé bujarosti. „Opatrně, skokánku,“ poví afrikánsky. „Ať nepadneš.“

„Já nikdy nepadnu,“ hrdě odpovím a skočím z kamene na kámen, abych dokázala, jak jsem šikovná.

„Celá maminka,“ zasměje se.

Dojdeme ke skalnímu převisu nad rozlehlou plání. Hnědé a šedé tóny stepi se v dálce mísí s bílými a modrými odstíny nebe. Ohlédnu se na náš vozový tábor, ale vidím jen bílou vlajku s rudým okem sienerů třepotající se ve větru.

„To je krása, tatí,“ zavolám a chytну ho za ruku. Vím, že má taková rána rád. Říká, že mu zase vlévají krev do žil.

„Ano, je to krása,“ zašeptá. „Ale nepřiveď jsem tě sem, abys obdivovala krajinu, moje milá, i když je tohle ráno nádherné.“

Vzhlednu k němu. Jeho tvář je tvrdá a pevná jako hory a skály, které nás obklopují.

„Co ty tvé sny?“ zeptá se, položí mi svou velkou ruku na rameno a něžně stiskne.

„Jsou děsivé,“ otřesu se. „Zdá se mi o divném klukovi s brýlemi a o obrovském zvířeti s mnoha pažemi, které se mě snaží chytit.“

Zasmušile pokýve hlavou.

„Snaží se mě dostat,“ šeptnu.

„Všechny se nás snaží dostat,“ řekne. „Naši nepřátelé našli Obludu a ta teď trhá svými pouty a chce po nás vyrazit.“

Ztěžka se posadí na rozeklaný kámen. Dřepnu si vedle něj a dívám se na prsty u nohou, holé a špinavé jako růžoví červíci v prachu. Skaliska bičuje horký vítr, prach a písek nám šlehají obnaženou kůži.

„Tati, já se bojím,“ řeknu a chytím ho za ruku, držím se jí jako záchranného člunu na divoké řece.

Dívá se na mě tím okem. To oko vidí do mě a skrze mě, stahuje mou zmítající se duši na horkou, prašnou zem. „Musíš najít Ezechielův vůz,“ pronese tiše. „Když ho najdou oni, jsme ztraceni.“

Zabořím obličej do jeho paže. „Já nemůžu,“ zanaříkám. „Nevím jak.“

Drsně mě odstrčí. „Jsi siener, holčičko,“ řekne a postaví se. Zapotácím se, v očích mě štípou slzy.

„Siener jako tvá babička, jako já a tvůj strýc Niklaas. Musíš se naučit, jak proměnit svůj zrak v meč, který přemůže i samotného ďábla.“ Sáhne do vesty a vytáhne malou lahvičku s tekutinou. Je to zvláštní tekutina! Září a třpytí se v ranním slunci jako slzy andělů.

„Co je to?“ zeptám se a otírám si slzy do rukávu.

„Krev,“ řekne. „Říkají jí krev Spasitelova, ale to je jen pověra. Je to krev těch, kdo nám pomůžou najít ten vůz.“ Podá mi lahvičku. Vezmu si ji a natočím ji tak, že mihotavá tekutina se slije na dně lahvičky.

„Až přijde čas, musíš ji vypít,“ řekne otec. „Umožní ti vidět dál, než bys myslela, že je možné. Můj zrak zeslábl a Niklaas pomalu ztrácí rozum. Jsi naše jediná naděje. Musíš najít ten vůz za každou cenu. Ty jsi poslední.“

„Jsem poslední,“ zamumlám. Tvář se mi lepí k polštáři jako obrovská poštovní známka. Omámeně ji odtrhnu a šmátrám po budíku. Je půl osmé večer. Musel jsem usnout na posteli, když jsem se vrátil ze schůzky s Dirkiem. Mám sucho v puse a pocit, jako bych umíral žízni v široké, nelítostné stepi.

Pomaloučku sejdu dolů kolem trapných rodinných portrétů z fotoateliéru (táta nese mámu na zádech, Rafe a já ve stejných košilích s rukama kolem ramen), vyšíváných citátů z Chalíla Džibrána a mosazných ozdobiček, které matka sbírá. Rafe se v obýváku dívá na televizi. Vezmu to oklikou kolem něj a jdu si do kuchyně pro pomerančový džus.

Matka opřená lokty o kuchyňskou linku listuje v časopise. „Baxi, chci s tebou mluvit o tom, co se stalo dnes ráno, řekne, když mě zahlédne. Zamračím se, otevřu lednici, vytáhnu krabici pomerančového džusu a loknu si.

„Skleničku,“ řekne.

Povzdechnu si, vytáhnu jednu ze skříně a naliju si džusu až po okraj. „Je nutný to probírat zrovna teď?“ ptám se mezi jednotlivými loky. „Musím dělat úkoly.“

„Tobě se to nehodí nikdy,“ řekne. „Je to důležité a já si o tom chci promluvit. Teď hned.“

Její tón nedává moc prostoru na vyjednávání. Rvačka s Rafem mi teď dělá starost ze všeho nejmíň, ale matka zjevně měla mnohem míň nabitý den.

Přitáhnu si stoličku k lince a rozvalím se na lokty. „Tak jo,“ řeknu. „Spojíme se se svými vnitřními duchovními průvodci.“

Matka se zamračí. „To bylo jen jednou, Baxtere, a omluvila jsem se ti za to. Netušila jsem, že se z Barbařina gurua vyklube takový...“

„Pošuk,“ dokončím větu za ni.

„Excentrik,“ opáčí upjatě. „Ale o tom s tebou mluvit nechci. Dělá mi starost, že vůbec nebereš ohled na bratrovy zvláštní potřeby.“

„Ale beru,“ řeknu. „Potřebuje každé týden nařezat a já to břemeno rád vezmu na sebe.“

„Baxtere!“ vyjede matka.

„Klídek, dělám si srandu,“ řeknu. „Jen mi leze na nervy.“

Povzdychne si a rukou si projede svoje hnědé kudrnaté vlasy. Roztancují se jako pružiny na diskotéce. „Nejde jen o to,“ namítne. „V poslední době se na něj víc utrhuješ. Opravdu jsi zhrubl. Vypadá to, že nemáš zájem v životě nic dokázat, a to mi dělá starost.“ Jako třeba provozovat vysoce úspěšnou obchodní firmu? Občas si přeju, aby Pavouk byl legitimní byznys, aby mi konečně dala pokoj.

Olízne si palec a zalistuje časopisem. „Četla jsem jeden článek...“

„Ne!“ zaúpím. „Mami, prosím tě. Pokaždý když si přečteš nějaký článek, najdeš mi nějaký syndrom, poruchu nebo nemoc. Přestaň s tím. Nic mi není.“ Kvůli Rafeově autismu a dědově šílenství je máma úplně paranoidní, že skrývám nějakou hluboce zakořeněnou duševní poruchu. I když chodím k doktoru Bassonovi, pravidelně

mě podrobuje různým kvízům, testům a hrám a snaží se u mě odhalit syndrom, fobii nebo nemoc, která ten měsíc zrovna frčí v jednom z jejích časopisů.

„Ne, tak to není,“ řekne úpěnlivě. „Jde jen o to, že někteří dospívající mají emocionální problémy, a když se včas odhalí, může se tím předejít...“

„Proboha, Vivian,“ ozve se táta ode dveří kuchyně. „Dej s tím už pokoj.“ Táta dnes zůstal v pyžamu, což je obvykle varovné znamení, že dojde k nějaké rodičovské šarvátce.

„Tady ho máme,“ řekne matka se sarkastickým úsměškem. „Velký ‚žurnalista‘ na sociálních sítích se konečně rozhodl opustit své doupě a podívat se za rodinou?“ Táta se zašklebí. Popravdě řečeno, to byla od mámy na začátek trochu podpásovka. Obvykle začínají zlehka a pak se propracují k tomu, co opravdu bolí. Otec přišel o místo redaktora v místních novinách a začal psát blog z domova. Schopnost sociálních sítí svádět lidi dohromady v případě manželství mých rodičů očividně nezafungovala.

„No, musím jít psát úkoly,“ řeknu a zvednu se. „Asi půjdu zase nahoru.“

„Ne,“ štěkne matka. „Uděláš si ten test.“

Zase je to na betla a mě už nebaví pokládat karty. „Tak dobře,“ vzdychnu teatrálně.

„Fajn,“ usměje se. „Bude to zábava.“

Potlačím smích, když se táta na mě podívá a obrátí oči v sloup.

„Tak,“ řekne máma a odkašle si. „Otázka číslo jedna. Máš někdy pocit, že jsi lepší než všichni ostatní?“

Probíráme se připitomělou litanií otázek, většinou o komunikaci, empatii a údělu našich bližních. Odpovím a ona vyplňuje políčka, vraští obočí a významně pokyvuje hlavou nad vším, co řeknu. Nakonec spočítá skóre.

„Jak mi to šlo?“ zeptám se vesele. „Jsem nenormální a není mi pomoci?“

„Nejsou žádné nesprávné odpovědi,“ řekne opatrně.

„To je naprostá lež,“ prohlásím.

„Baxtere, přemýšlela jsem, že by nebylo špatné, kdybys dovolil doktoru Bassonovi, aby nám podával zprávy o tom, jak si vedeš.“

„Takže můj psychiatr na mě má donášet. No to mi teda přijde naprosto skvělý,“ odseknu.

„Vivian, nech ho na pokoji,“ vzdychne táta unaveně a utahuje si pásek županu jako karatistický sensei, který se chystá na boj na život a na smrt.

„Může se pošklebovat tvým amatérským psychologickým testům. Proto ještě není blázen.“

„Takhle neodpovídá normální šestnáctiletý kluk,“ namítne máma a praští časopisem o stůl.

Nechám je, ať se hádají, a když odcházím, slyším, jak hádka degeneruje do rutin, které jsou v jejich vztahu obvyklé. Pokud vím, domácí práce se zaznamenávají na neviditelnou kartu se skórem toho, „kdo v našem vztahu přispívá víc“. Táta včera vyndal nádobí z myčky, ale to se nepočítá, protože máma musela strávit většinu dne představováním nábytku v ložnici. „Jestli je ti náš vztah ukradený, tak bysme se na to možná měli vykašlat!“ křičí máma a to je poslední, co slyším.

Táta je moc měkkej. Když se hádají, z mámy se řine proud nadávek, za které by se nemusel stydět ani taxikář. Ale ať je hádka jakkoli ostrá, on nenadává nikdy. Nejspíš se ponoří do bazénu a křičí do modré nicoty, když u toho nikdo není.

Prásknu dveřmi a dramaticky se zhrouťím na postel, ale pak se cítím trochu pitomě, protože nemám publikum,

aby to vidělo. Rozvalím se na polštář a dívám se na plakáty svých hrdinů, ze kterých jsem si vytvořil oltářík na zadní zdi – Rasputin, Machiavelli, Gordon Gekko a Robert Greene. „Vsaďím se, že vy jste takovouhle prudu snášet nemuseli,“ řeknu jim a zapnu počítač.

Dívám se na e-mail, když v rohu obrazovky vyskočí avatar Esmé:

VampireLust: Jsem vlhčí než tváře ženy v domácnosti, když se dívá na TITANIC.

Bax74: Já jsem tvrdší než zkouška z trigonometrie, kotě.

VampireLust: Tak nechceš třeba přijít ke mně?

Bax74: Vyrazím.

Vyplížím se jako nindža po schodech, opatrně otevřu vrata do garáže a protáhnu kolo kolem aut. Rodiče jsou ve svém pokoji a snaží se přelepit náplastí popáleniny třetího stupně, tedy jejich manželství. Už nekřičí, takže nejspíš nakonec spolu budou provozovat nechutný sex lidí ve středním věku, k tomu jim bude zpívat Toto a až do rána z ložnice nevylezou. Žehnejte si dešti v Africe, kolik chcete, starochové, já si užiju doopravdy.

Jedu podél špinavého kanálu, který vede za naším domem k železniční trati. Smrdí jako mokřý pes a zvratky. Na kanálu se mi líbí jeho upřímnost. Je jako zanícená naběhlá žíla pod botoxem předměstí. Houmlesáci se tady myjou a poslouchají, jak boháči dovádějí ve vírivce na zahradě. Skrz okna je vidět právníky, jak se dívají na televizi, nebo bankéře, jak sjíždějí PornTube, zatímco opilci souloží ve vysoké trávě kolem kanálu. Přetáhnu si kapuci přes hlavu a šlápnu do pedálů.

Přesně za sedm minut a třicet sedm vteřin rychlé jízdy, během níž si představuju, že pilotuju těžce vyzbrojenou vesmírnou loď, zahnu ke Grove Close č. 14 a zaklepu na vrata garáže. Ocel zaskřípe, vrata se pootevřou, prostrčím kolo mezerou, protáhnu se pod vraty a tam už v pološeru stojí Esmé s nůžkami na živý plot a tváří se jako psychopat. „Hezký,“ řeknu.

„Líbí se mi, že oceňuješ moje herecké nadání,“ pronese s úklonou.

Odtlačím kolo vedle Olafovy audiny. Přes týden Esmé bydlí tady s mámou a nevlastním tátou Olafem, ale víkendy je nucená trávit se svým otcem v Parow. Proplížíme se velkou chromovanou kuchyní a zadními dveřmi do Esméina zahradního apartmá.

I když je Esméin bejvák zařízený s vybraným vkusem, vypadá trochu jinak než pokojík běžné puberťačky. Hlavně protože Esmé je neskutečná kleptomanka a její pokoj je jako obrovská svatyně zlodějiny. Krade, kudy chodí; má tu kafáče, hodiny, šperky, značku Esmé Avenue, kuželku a pohár z mistrovství v drezuře koní. Zním všechny její talismany a jsem opravdu hrdý na to, že poznám, když ukradne něco nového.

„Lupiče a oloupené spojuje zvláštní pouto,“ sdělila mi, když jsem tu byl poprvé. „Jsem propojená s majiteli všech těchhle předmětů. Cítím se pak v životě míň osamělá.“

„Vážně?“ zeptal jsem se.

„Ne, ty troubo,“ obrátila oči v sloup. „Jen si ráda beru věci bez placení.“

Nerozsvítí světlo, jenom kýčovitou fialovozelenou lávovou lampičku, kterou ukradla olezlému starému dýlerovi, který do ní byl udělanej. Výsledná temně zelená atmosféra připomíná potopený Černobyl a ona se usmívá a zase se

zatváří jako psychopat. „To je lepší,“ ocením a přisunu se k ní. „Teď jsem opravdu cítil tu krvežíznivost.“

Obejmu ji kolem pasu, když něco přeběhne po podlaže. „Co to sakra bylo?“ odskočím.

„Nejspíš Hammy. Ztratil se. Utekl z klece.“

„Ani náhodou, vypadalo to větší než křeček.“

„Prosím tě, Baxtere, nebuď pořád paranoidní. Povědám ti, že to je Hammy.“

„Tak promiň,“ povím jí a promnu si oči hřbetem ruky. „V poslední době je toho na mě nějak moc.“

Vezme pestrý mexický přehoz, který šikovně ukradla ze zdi mexické restaurace, chytne mě za ruku a vyleze na plochou střechu nad jejím pokojem. Měsíc si hraje s mraky na honěnou a terasu střídavě zalévá světlo a tma.

Esmé roztáhne přehoz a lehne si. Měsíc se vyhne mraku a zalije nás světlo. Natáhnu se na přehoz vedle ní a díváme se na hvězdy.

„Hvězdičky,“ vyhrkne Esmé a natáhne ruku ke hvězdám.

„Hipízačko,“ řeknu.

„Netahej sem svou negativní energii, vole,“ pronese, jako by byla zkouřená.

„Tak teda soráč, vole,“ odpovím.

Obrátí se na břicho a podívá se na mě. „TILF, nebo smrt?“ nadhodí.

TILF, nebo smrt je jeden z našich nejlepších darů světu. Je to hra s velmi jednoduchými pravidly; řeknete jméno učitele a ten druhý se musí rozhodnout, jestli by se v případě jaderného holokaustu s učitelem vyspal, aby znovu zalidnili svět, nebo by radši umřel a lidstvo by nechal vymřít.

„Pan Bailey,“ řeknu.

„Smrt,“ ona na to, mrak dohoni měsíc a přikryje nás temnota. V mozku mi zableskne a najednou vidím Esmé s podříznutým hrdlem. Na čele má vyřezané oko. Zaskřípu zubama a zběsile zamrkám, abych ten obraz zaplašil.

„To bylo jednoduchý,“ vyhrknu, abych zamaskoval svou paniku. Na čele mě štípe pot. „Mám ještě jeden pokus. Co třeba pan Roddick?“

„Fuj, smrt. Vlastně bych si nejdřív vypíchla oči, aby jeho obličej nebylo to poslední, co uvidím. Jsem na radě. Slečna Hunterová.“

Zhluboka se nadechnu a nutím se myslet klidně a logicky. Stres dokáže s vaším mozkiem udělat divné věci. Moje podvědomí se zabývá Zabijákem z hory. To je normální reakce. Znal jsem Jody Fullerovou, a ta je teď mrtvá. Jen to promítám na Esmé.

„TILF, to je jasný,“ řeknu.

„Fakt?“ zeptá se.

„Sto procentně.“

„Fuj,“ řekne. Měsíc se vyprostil z upoceného objetí mraku a zalévá nás stříbrným světlem. „Jsi v pohodě?“ šťouchne do mě ramenem.

„Jasně,“ řeknu. „Budeme hrát znovu.“ Zahrajeme si ještě pár kol a pak ztichneme. Obrátím se na břicho a dívám se na ni.

„Přestaň,“ nařídí mi a odhrne si pramen tmavých vlasů z tváře.

„S čím?“

„Nedívej se na mě. Tím vševědoucím pohledem, jako by ses díval přímo do mě,“ zachvěje se. „Je to divný.“

„Promiň,“ pokrčím ramenama. „Je to dědičný.“

„Exote,“ řekne. Další mrak obejmě měsíc. Jako by mě tma držela za hrdlo.

„Hele,“ řekne a zvedne se na loktech, „dělám si srandu.“

„Já vím,“ zachraptím. „Já jen...“

„To nic,“ natáhne se ke mně a něžně mě políbí na rty.

Moje srdce zapraská jako rozlomená plástev a do prsou mi jako lepkavé kapky stéká láska. Znáte ten pocit, když si jako dítě představujete, že mraky jsou měkké a hladké, a sníte o tom, jak byste se na nich převalovali na obloze? Takové to je, když se líbám s Esmé.

Druhý den se nemůže moc rovnat předchozí noci, pokud jde o vzrušení. Táta mě o přestávce vyzvedl ze školy a jeli jsme na návštěvu k dědovi, který žije v depresivním domově důchodců čtvrt hodiny autem od Westridge. Pneumatiky tátova auta zachřestí na šterku příjezdové cesty k Borovému háji a já se se zoufalstvím podívám na tu starou, psím vínem zarostlou budovu. Mám tisíc věcí na práci a návštěvy u důchodců na mém programu nejsou. Jsem tady, protože děda umírá a donutili mě vykonat zdvořilostní návštěvu u nejstaršího z rodu Zevcenků.

„No tak, Baxi,“ chláholí mě táta, „nebude to tak strašný.“

„Jasně,“ odseknu.

Bude to strašný, přinejmenším proto, že děda Zevcenko je „zvláštní“. Což je slušný výraz pro „naprosto šilenej“. Neviděl jsem ho od Velké rodinné rvačky v roce 2008 a nejradši bych na to zapomněl.

Abyste pochopili Velkou rvačku, musíte pochopit strýčka Rogera. Otcův bratr je člověk, který nosí klobouk s širokou krepou a mluví o ďáblu tak samozřejmě jako jiní lidé o sportu. Ano, strýček Roger je náboženský fanatik s planoucím zrakem a homoerotickou láskou k velkému Vousáči, který hlídá oblaka a vaše myšlenky.

Vždycky když děda Zevcenko spustil o obřích vránách, Roger sebou škubnul jako varan, když do něj dloubnete klackem. A to se stalo o Vánocích 2008. Děda Zev si toho dne trochu moc užíval Johnnieho Walkera, ale nikomu to nejdřív nevadilo. Hltalo se jídlo, bouchaly vánoční petardy, vyžívali jsme se v rodinné nostalgii a večer v rodinném kruhu ospale dojížděl. Starý, opilý dědek se dal tolerovat. Dokud nezačal mluvit o Vránách.

Děda Zev, zelenou plastovou vánoční hučku frajersky naraženou na rozčuchaných bílých vlasech, se vratce postavil a promluvil ke shromážděným. I když mi bylo teprve dvanáct, jako jediný jsem uhádl, co se chystá, a začal jsem si v rohu místnosti stavět barikádu z vánočních dárků.

„Vrány ti rozervou hrdlo a pak ti s elegancí vypijou krev, jako by srkaly martini,“ řekl. Náladu to zabilo dokonale. Následovala dlouhá pauza, než se všichni najednou začali snažit odvést pozornost jinam. I přes všechn ten hluk byl jasně slyšet hlas dědy Zevcenka. „Vrány ti vypíchnou oči, když jim dáš sebemenší šanci!“

Strýc Roger se postavil a obrátil se k dědovi. „Tati, nic takového jako obří vrány neexistuje,“ pronesl napjatě a s přemáháním. Děda se zašklebil divokým, sžiravým šklebem šilence. „Vrány jsou opravdovější než ten tvůj imaginární kámoš na nebi, hochu.“

Strýc našťavaně udělal krok kupředu. To byla chyba. Roger je vysoký a dobře stavěný chlap, ale děda Zevcenko býval v armádě šampionem v boxu a na starého chlapa měl pořád ještě solidní pravý hák. Snadno strýce Rogera složil. A pak začal mazec. Rogerova žena Mariekie se snažila zakročit, ale zastihla nejstaršího Zevcenka v zápalu boje. Chytil ji za trvalou a vrazil jí hlavu do ovocného poháru, a možná by ji tam držel, dokud by se nepřestala

zmítat, kdyby ho neodtrhli můj táta a Darryl, náš invalidní soused, který vyskočil z vozíku, chytil ho kolem pasu a stáhl ho na zem.

Ve svých dvanácti letech jsem se díky tomu naučil:
1) Když chcete někoho utopit v ovocném poháru, je nejlepší to udělat, když kolem nikdo není. 2) Má rodina je parta cirkusových komediantů.

„Už tady dlouho nebude,“ vmlouvá se táta, když vystoupím z auta. „Využij tuhle příležitost, aby ses s ním rozloučil.“

Šinu si to šerikově vymalovanými chodbami kolem pečovateli s nočníky a okolo mumlajících, šourajících se důchodců, než najdu jeho pokoj na konci chodby osvětlené jedinou holou žárovkou. Zhluboka se nadechnu, zaklepu a pak vejdu.

Dědův pokoj má ohavnou krémovou barvu a páchne močí a levandulovým osvěžovačem. Má tam postel, olezlá béžová křesla s erární důchodcovskou mohérovou dekou, kulatý stůl a v rohu místnosti malou dřevěnou skříňku. Důvěrně známá bělovlasá postava sedí na ratanové lavičce na balkoně a dívá se přes trávník ven. Pomalu přejdu k němu a odkašlu si. „Já jsem Baxter,“ řeknu hlasem, kterým obvykle mluvím na malé děti a psy.

Postava se otočí a změří mě vševědoucím okem. Stojím bez hnutí, zatímco mě přejíždí, zkoumá a propichuje svým vlezlým pohledem. „Já vím, kdo jsi,“ oduší staroch. Děda Zev hodně zestárnul. Má bledou, skoro průsvitnou kůži a je mnohem slabší, než si ho pamatuju, ale jeho modré oči se pořád lesknou čistým, nefalšovaným šílenstvím.

„Jak se máš, dědo?“ zeptám se.

Zakroučí hlavou. „Nejsem tvůj děda,“ řekne. „Než umřu, musím ti prozradit krutou pravdu o tvém původu.“ Pokyne mi vyzáblou rukou a já se posadím na lavici vedle něho.

Je jasné, že děda je šílený, ale proč by si něco takového vymýšlel? Křečovitě si odkašle. „Tvůj táta se narodil jedný štětce, ke který jsem chodil. Když umřela na syfilis, vzali jsme si ho s babičkou za vlastního.“ Slova do mě bušila jako kladívka. „Co...“ vymáčknu ze sebe. „Ale...“

Chvíli se na mě vážně dívá a pak se kašlavě rozchechtá.

„Jen si z tebe dělám prdel, Baxtere,“ sípe blaženě. „To tě odnaučí, abys se mnou mluvil jako s invalidou.“ Takže říká takové věci, protože je hajzl. Je to zvláštní, ale mám ho kvůli tomu radši.

Bál jsem se, že si nebudeme mít co říct, ale mluvíme s dědou Zevem celou věčnost. Když s ním mluvím, cítím něco v prsou, je to hřejivý pocit, trochu jako nadýmání. Nevšímám si toho. Vypráví mi o svých rodičích. Jeho táta byl Polák a matka Afrikánka s divnými náboženskými sklony. Vypráví mi o svém dětství v Polsku, a jak jako puberťák dělal poskoka mafiánům. V návalu sdílnosti mu řeknu o Pavouku a našem pornobyznysu.

Přemýšlivě přikývne. „To je dobrej kšeft. Kdybysme něco takovýho měli, když jsem byl v tvém věku, válka by byla o moc větší zábava.“ Zasměje se. „Když jsem v Polsku vyrůstal, taky jsme měli svůj Plac. Gangy, grázlíkové, politický mládežnický skupiny, všichni se snažili ovládnout naši čtvrtě. Ale víš, jakou nejdůležitější věc jsem se naučil?“

Nakloním se blíž k němu, dychtivě očekávám perly moudrosti od nejstaršího a nejdivnějšího Zevcenka.

„Všechno to znamená úplný prd,“ zachrchlá. „Přišli nacisti a sebrali všechno. Pak dostali na prdel a nastoupili Rusáci. I když si myslíš, jak jsi silnej, vždycky se najde nějaký větší zvíře.“ Divoce se rozkašle a mává třesoucí se rukou směrem k dřevěné skřínce v rohu pokoje. „Černou lahvičku,“ řekne.

Jdu ke skřínce, otevřu ji a prohlížím si tu úžasnou zásobu medikamentů. Najdu velkou černou lékovku a přinesu ji dědovi Zevovi. Chytne ji rozklepanou rukou, odzátkuje a lokne si. „Gin,“ řekne. „Ti fašouni mi nepovolí ani kapku alkoholu, tak si ho musím schovávat.“ Podá mi lahvičku, napiju se. Tekutina mě pálí v krku jako roztavené železo.

„A co ženský?“ zeptá se. „Chodíš s nějakou?“

„Nějakou mám,“ odpovím.

„Miluješ ji?“ Chci říct, že ne. Chci mu říct, že z velké části jsem přesvědčený, že láska je jen zbytečná komplikace. Ať mi mozek zaplavuje kombinace dopaminu a serotoninu, jak chce, když vidím Esmé, stejně je to jen roštěnka jako každá jiná. Ale nemůžu.

„Možná,“ zašeptám.

Pokývne hlavou. „My Zevcenkové jsme zvláštní bytosti. Nenacházíme lásku snadno. Ale když ji najdeme, je to pouto na celý život a nic nás od předmětu naší vášně nemůže odloučit.“ Zašklebí se a znovu si lokne ginu. „Teda skoro nic.“

„Ty a babička?“ řeknu.

Uchechtne se. „Obávám se, že ne, hochu. Já s babičkou jsme měli svoje chvílky, ale když jsem ji poznal, už jsem našel a zase ztratil svou životní lásku. Nemohla na tom nic změnit.“

„Co se stalo?“ zeptám se.

„Vrány se staly,“ odsekne a chytí lahev za hrdlo, jako by to byl jílec meče. „A když se stanou vrány, nemůžeš s tím nic moc udělat.“

Zase mi krkem projde ten mrazivý nepříjemný pocit, ale snažím se ho setrást. Dědovy bludy jsou výplodem rozkládajícího se mozku. Není proč se tím vzrušovat.

Staroch mi nepřítomně stiskne ruku. „Než jsem poznal tvou babičku, miloval jsem jinou ženu. Byla to vlastně ještě mladá dívka. Měla bledou pleť, šikmé zelené oči a nejzvláštnější uši, co jsem kdy viděl.“ Zadumaně se při té vzpomínce usměje. „Byla krásná, jako nějaké zvláštní zvířátko, a taky tak ztřeštěná. Říkala, že je poslední svého druhu, poslední z královského rodu, který vyhubili. Zamilovali jsme se.“

„Nestřílíš si ze mě zase, dědo?“ řeknu.

„Vím, že to zní směšně,“ řekne. „Jako pohádka. Někdy si opravdu myslím, že jsem si to celé vymyslel.“

„A co se stalo? S tebou a s tou... princeznou?“

„Oni si pro ni přišli.“ Podívá se na mě vytřeštěným, skoro hysterickým očima. „Byla to hrůza, Baxtere, nic takového jsi nikdy neviděl.“ Šmátrá po podolku košile, vyhrne si ji a ukáže mi svoje vrásčité, chlupaté staré torzo. „Zápasil jsem s nima,“ zanaříká. „Ale bylo jich moc. Nedokázal jsem je zastavit, nedokázal jsem ji zachránit.“ Nepřítomně si prstem přejíždí po tlusté klikaté jizvě, která se mu táhne od levé bradavky až k pupku. „Něco mi slib, Baxtere,“ zasípe a chytne mě za ruku.

„Co ti mám slíbit, dědo?“ řeknu tiše.

„Slíb mi, že když budeš někoho milovat, jako jsem já miloval ji, budeš o ni bojovat. Slíb mi to.“

„Slíbuj, dědo,“ odpovím.

Přikývne. „Je mi líto, co se stalo s naší rodinou, ale nemůžu předstírat, že jsem neviděl, co jsem viděl.“ Vzdychne a váha světa jako by mu spadla z ramenou. „Kdyby tě někdy chytily Vrány, hochu, musíš na to jít takhle...“

Magazín IndieFilm

Je porno s nadpřirozenými bytostmi nový trhák?

Joni Stewartová

Šroubované dialogy, rozněžnělé oči a vlkodlaci, skřeti a upíři. Když se začnete dívat na film od Glamorexu, mohli byste získat dojem, že se díváte na nejnovější nadpřirozený romantický film pro teenagery.

Teprve když začne ostrá akce, uvědomíte si, že tohle není žádný cudný výlet do světa paranormálních jevů. Hollywood v poslední době vydělává na filmech o čarodějích, andělech a upírech a pornobiznis se tohoto trendu rychle chytil.

S tituly jako Tokološí výstřiky, Doupě zombie Anansi a Trpasličí anály Glamorex Films stojí v čele strašidelné pornorevoluce, která kombinuje špičkové speciální efekty a vysoké výrobní hodnoty s předními jmény v pornografii a vytváří filmy, jež daleko překonávají průměrnou rutinu čističů bazénů a znuděných paniček.

„Trend k nadpřirozenu je zjevný,“ říká Toni McBainová,

vedoucí marketingu společnosti Glamorex Films. „Glamorex si jako první uvědomil, že lidi chtějí vidět, jak si upíři a vlkodlaci vyměňují víc než jen žhavé pohledy.“

Díky tomu se Glamorex z pokoutního pornostudia vypracoval na multimilionový byznys – a to za pouhé tři roky. Tento vzestup zčásti pohánějí fámy šířené na konspiračních internetových stránkách, které tvrdí, že podivné a úžasné bytosti v glamorexových filmových orgiích jsou skutečné.

McBainová se tomu směje. „Jasně že jsou skutečné. Máme skutečné trpaslíky, víly a skřety, kteří si to rozdávají nonstop. Opravdový cirkus.“

Možná že neskrývají menažerii nadpřirozených pornohvězd, ale Glamorex je pověstný svým tajnůstkářstvím. Jejich herci možná nejsou opravdové nadpřirozené bytosti, ale společnost profituje z aury au-

tenticity a nikdy neprozrazuje skutečnou identitu pornohvězd skrytých ve fantastických kostýmech.

Kde se nachází Palác těla, v němž se natáčí většina jejich filmů, drží v tajnosti, ale občas otevře brány městské smetánce, aby mohla okusit jeho požitky.

Záhadný Palác těla se stal kapskou obdobou Playboy Mansion a proslýchá se, že součástí večírků celebrit z Kapského Města jsou zvláštní a zakázané požitky.

McBainová tvrdí, že utajení je jen bezpečnostní opatření. „Musíme všechno držet pod pokličkou, abychom ochránili naše herce. Když ne před posedlými fanoušky, tak před náboženskými odpůrci. Jsou prvořadým terčem všelijakých šílenců.“

Tato nová vlna pornografie se však nezalíbila všem. Kapská feministická liga Glamorex vehementně kritizuje. „Porno s nadpřirozenými bytostmi představuje nový stupeň v systematické dehumanizaci pracovníků v sexuálním průmyslu,“ říká mluvčí Ligy

Claire Fultonová. „Jak se ‚bytostem‘ může dostat nějaké úcty?“

Pověsti Glamorexu nepomáhá, že jeho spolumajitelem je údajný člen organizované zločinecké mafie Jurij „Rus“ Belkin, jenž je v současné době vyšetřován kvůli podezření, že unášel nezletilé dívky, aby účinkovaly v jeho filmech.

Sexuální revolucionáři, nebo úchylové, ať si myslíte o Glamorexu cokoli, jedna věc je jistá: nadpřirozená láska nebyla nikdy tak NSFW.

4

Nesnesitelná těžkost srdce

Odpoledne mě táta zaveze zpátky do školy a snaží se mě nemotorně obejmut, čemuž se dokážu vyhnout. Nevím, proč školní brána vzbuzuje v rodičích takové emoce. Jako by v nich nějakým podmíněným reflexem vyvolávala nepatřičné citové výlevy. Naštěstí se moc nevyptával, o čem jsme si s dědou Zevem povídali. Nevěděl bych, jak vysvětlit šílenosti, které mi staroch vykládal.

Ve třídě se už třetí týden učíme o rozmnožovací soustavě žížaly. Pan Roddick se vyžívá v podrobnostech, skoro nás prosí, abychom viděli krásu, složitost a eleganci nejnedoceňovanějšího hlínoleza přírody. Je to, jako by se kytarový nadšenec snažil podělit o své nadšení pro Steva Vaie s bandou hluchoněmých.

Třidu naplňuje atmosféra chaosu, jako by PDZ cítili problémy, ke kterým se schyluje na vrcholku potravního řetězce. Denton de Jaager sedí vzadu a radí se se svými pobočníky. Občas se podívá mým směrem, jako by mi chtěl připomenout, že na mě nezapomněl. To je dobře. Zrovna se chystám přesunout k jeho lavici, když se ve dveřích

do třídy objeví Fousáč a neklidně se ošívá, zatímco pan Roddick vypráví obzvlášť nudnou anekdotu o tom, jak se v něm poprvé probudila vašeň pro žízaly.

Příběh končí, Fousáč se nakloní k panu Roddickovi a něco mu pošeptá. Roddick se otočí a podívá se přímo na mě. Srdce mi neposkočí, ale přímo vyletí. Roddick pár vteřin pozorně naslouchá Fousáčovi a pak pokýve hlavou.

„Baxtere Zevcenko,“ řekne pochmurně. „Chce si s tebou promluvit ředitel.“

Celá třída se na mě podívá jako jedna bytost. Vstanu a jdu dopředu. Cítím se podivně klidný, jako bych měl dopravní nehodu a díval se, jak se kolem mě tříští sklo a kov. Přišli na to, že to porno rozšiřuju já. V duchu si okamžitě přehraju nejhorší možný scénář: Dennis Brown, jediný Svědek Jehovův ve škole, v záchvatu pocitu viny z *Velké kompilace hispánských mamín*, kterou jsem mu prodal, řekl své opravdové mámě o pornu a o tom, odkud ho má. Náboženský zápal paní Brownové je děsivý, a když si usmyslí, že něco je dílo ďáblovo, naprosto to zničí. Nepochybuju, že paní Brownová si myslí, že jsem zplozenec pekla. Vyloučí mě ze školy. Možná paní Brownová donutí školu, aby zavolali policajty. Možná jí vyhoví. Možná ne. Ať se stane cokoli, už s tím nemůžu nic dělat.

„Baxtere,“ začne Fousáč na chodbě před třídou. „Bohužel mám pro tebe špatnou zprávu. Esmé van der Westhuizenová se od včerejška pohřešuje.“ Bouračka zamrzne uprostřed akce a já zuřivě mrkám a snažím se to pochopit.

„Esmé?“ otážu se. „Nejspíš je u táty. Nebo u kamarádky.“

Fousáč zavrtí hlavou. „Není, Baxtere. Nechci tě děsit, ale policie se domnívá, že ji možná unesl Zabiják z hory.“

Bouračka se zase spustí a změní se v jadernou katastrofu. V hlavě mi to exploduje. Celá města mizí.

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.